

Enquesta als principals líders polítics

1.- ¿Estaria en favor de liberalitzar el finançament privat dels partits polítics?

2.- Per a eliminar el finançament irregular dels partits polítics, ¿n'hi ha prou de limitar les despeses electorals?

Albert Taberner (president d'EUPV)

1.- No. La dreta econòmica mai no renunciarà al poder polític. I si no s'hi posen límits, la teòrica igualtat dels partits en la competència electoral quedarà encara més desequilibrada en favor dels poderosos. No és previsible que els senyors Mario Conde, Lladro, Pasqual... facen aportacions milionàries a EU perquè guanye unes eleccions.

2.- Hi ha partits que no es financen irregularment. EUPV sense anar més lluny.

Les despeses electorals ja estan limitades, però encara haurien d'estar-ho més. No té cap sentit americanitzar les campanyes electorals. És una bogeria que no ens podem permetre i que, a més a més, no aprofita gens. El senyor Roca i la banca que apostà per aquella aventura del Partit Reformista poden donar fe del que dic.

Pere Mayor (secretari general d'UPV)

1.- En principi, si no es garanteixen aspectes importants, no. La liberalització del finançament dels partits polítics de forma privada pot ser correcta en la mesura que l'estat, i previ acord amb totes les forces amb una certa representativitat electoral, regularitze uns mecanismes que garanteixen els drets constitucionals relatius a la participació política amb absoluta llibertat i igualtat de condicions.

2.- Essent la part més vistosa i popular de les activitats dels partits polítics, les campanyes electorals no esgoten tot el problema del finançament dels partits,

malgrat que puga ser, dins els pressupostos de cada formació política, la partida més important. Haurà de considerar-se, per tant, la problemàtica del finançament irregular dels partits des d'una òptica més global, perquè hi ha altres aspectes del seu funcionament, com les estructures organitzatives, que requereixen unes partides pressupostàries importants i que, per tant, també poden ser subjectes de finançament irregular.

M. Antònia Munar (presidenta UM)

1.- Sí. Seria molt positiu i clarificador. S'ajudaria realment els partits polítics i no serien necessaris "intermediaris", autèntics càncers dels partits polítics, que tant poc ajuden a fer que el ciutadà cregui en la necessitat del bon funcionament dels partits i en la positiva gestió de la majoria dels polítics.

2.- No, per tal com els partits no solament tenen necessitats econòmiques a l'hora de finançar campanyes electorals. Les necessitats són permanents i en la majoria de partits no es resolen amb les aportacions de les quotes d'afiliats. El millor seria acceptar la realitat de les necessitats econòmiques dels partits polítics, les possibles ajudes a rebre i les contrapartides autoritzades.

Mateu Morro (secretari general del PSM-NM)

1.- Em sembla bé que qualsevol ciutadà pugui fer les aportacions que cregui es-

caients a un partit polític. Però alhora pens que els partits s'han de finançar amb les aportacions dels afiliats i les corresponents a la seva presència institucional. No em sembla gaire atractiu un model polític encara més dominat pels grups de pressió i els especuladors.

O anam cap a una política entesa com l'art de manipular i enganyar l'opinió pública, o creiem de bon de veres en una opinió pública prou crítica i madura per a dirigir la vida política.

2.- És evident que no. Les despeses electorals s'han de limitar, però s'han d'adoptar altres mesures. Entre altres coses, l'administració hauria de finançar coses com la tramesa de propaganda escrita domiciliària. També és necessària una administració més transparent. Però, sobretot, fa falta molta cultura política i cívica en el conjunt de la nostra societat.

Miquel Roca (secretari general de CDC)

1.- Sí. En el ben entès que aquesta llibertat hauria d'anar acompanyada d'uns certs límits i d'una gran transparència per tal de controlar la possible relació entre les ajudes rebudes i l'acció posterior del partit.

De fet, aquest és un plantejament que les legislacions més avançades accepten i que permet, per la via fiscal, un gran i eficaç control del finançament dels partits polítics.

2.- No sé quins són els partits que tenen un finançament irregular. La limitació de les despeses electorals és un pas per a evitar les necessitats financeres dels partits, però evidentment, només és un pas que ha d'anar acompanyat de les mesures a què he fet referència en l'apartat anterior. Hem de tenir coratge per a gastar menys —que ho podem fer— i sinceritat —que també ho podem fer— per a assumir un finançament més real i transparent.

Raimon Obiols (primer secretari del PSC)

1.- Per raons de transparència i d'autonomia dels partits, crec que el finançament ha de ser bàsicament públic. Això no impedeix que els particulars puguin col·laborar en el finançament dels partits, sempre que es respectin els límits legals i que es garanteixi el coneixement públic d'aquestes aportacions.

2.- No, no és suficient. De totes maneres, la disminució de despeses electorals és molt positiva per als partits i per al conjunt de la societat, que desitja unes campanyes electorals més sòbries. Cal tenir en compte, a més, que els deutes dels partits s'han produït, bàsicament, arran dels successius processos electorals. En la mesura que disminueix la despesa electoral es fa més difícil que es puguin produir fets irregulars. En tot cas, crec que aquestes mesures han d'anar acompanyades d'una total transparència, la qual cosa implica un control immediat i rigorós.

Rafael Ribó (president d'IC)

1.- No. El sistema de finançament dels partits polítics es configura com un element fonamental per a garantir l'eficàcia del sistema democràtic. Iniciativa per Catalunya té la profunda convicció que la independència dels representants del poble quedaria entelada si s'adoptava una fórmula liberalitzadora, perquè els partits no solament haurien de respondre a les exigències dels seus electors, sinó també a les dels seus eventuals patrocinadors.

2.- No. Òbviament és una mesura important, però insuficient. Caldria una nova llei de finançament dels partits que garantis la suficiència financera, l'accés als mitjans de comunicació de titularitat pública,

el finançament en serveis, etc. Caldria, alhora, dotar el Tribunal de Comptes de capacitat fiscalitzadora, reformar el Codi Penal per a precisar les penes per tràfic d'influències, prevaricació i incompatibilitats i, també, un enduriment de les sancions per irregularitats en l'adjudicació de contractes per les administracions públiques.

Josep A. Duran i Lleida (president del Comitè de Govern UDC)

1.- Estic en favor d'un sistema mixt que signifiqui un determinat tipus de finançament públic i alhora que es formuli un finançament privat que impliqui una desgravació fiscal i que constitueixi una garantia de la publicitat del finançament.

2.- Les despeses electorals s'han de reduir molt i molt, bo i substituint l'actual màrqueting polític pel necessari debat ideològic i programàtic. Això acompanyat de la transparència i del control que faci efectiu el compliment de la normativa vigent.

Àngel Colom (secretari general d'ERC)

1.- La liberalització del finançament dels partits polítics podria implicar, cas que no hi hagués control suficient, la institucionalització de *lobbies* i grups de pressió que portaria transparència a l'afer, però que segurament no resoldria el problema. Només el finançament públic i fiscalitzat per un poder judicial independent de debò podrà garantir el mateix règim d'oportunitats per a totes les opcions polítiques, independentment de la seva connivència amb la banca i els grups empresarials.

2.- No. Hem de limitar les causes que provoquen una despesa electoral exagerada. La reducció de la despesa electoral sota els paràmetres que proposen els partits majoritaris només beneficia aquells qui controlen els ressorts de poder de mitjans de comunicació públics o privats; és a dir, partits que estan al govern o partits lligats tradicionalment al poder econòmic.

Només el control públic de tots els mecanismes de propaganda electoral pot garantir una despesa electoral més raonable i, per tant, més ajustada.

Aleix Vidal-Quadras (president del PP de Catalunya)

1.- El finançament dels partits polítics sols és un símptoma d'una malaltia que qüestiona la credibilitat del sistema democràtic: la manca de transparència en la vida pública, que tendeix a esdevenir una tècnica administrativa només comprensible per una minoria d'experts i tecnòcrates. La liberalització del finançament privat dels partits polítics –acompanyada per una reducció del seu finançament a càrrec dels pressupostos públics– seria viable si fos acompanyada per una transparència absoluta dels donants i dels receptors.

2.- La limitació de les despeses electorals –acompanyada d'una oportuna regularització de la funció informativa i política dels mitjans de comunicació públics, per tal d'evitar-ne la instrumentalització partidista– és un avenç important, però per si mateix no implica la desaparició del finançament irregular dels partits polítics. El finançament irregular neix de la manca de transparència en els aparells de l'administració de la "res pública" –a tots els diferents nivells territorials–. El finançament irregular dels partits perdrà tota la seva funcionalitat social –i, per tant, desapareixerà– quan les administracions públiques actuïn amb claretat i transparència, d'acord amb estrictes criteris d'objectivitat, legalitat, seguretat jurídica i eficàcia.

Maite Ferrando